

Ze danste in de regen

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Trude Teige

Ze danste in de regen

Vertaald uit het Noors
door Erica Weeda

Ambo|Anthos
Amsterdam

Deze uitgave is mede tot stand gekomen dankzij een subsidie van NORLA Norwegian Literature Abroad.

ISBN 978 90 263 6995 7

© 2015 Trude Teige

Originally published in Norwegian by H. Aschehoug & Co, Oslo.

Published by agreement with agentur literatur Gudrun Hebel, Germany

© 2025 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Erica Weeda

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *Mormor danset i regnet*

Oorspronkelijke uitgever H. Aschehoug & Co

Omslagontwerp Margo Togni, gebaseerd op een

ontwerp van Trygve Skogrand

Omslagillustraties © Elisabeth Ansley/Trevillion Images (vrouwen);

Ababsolutum/Getty Images (grote markt); Alamy Stock Photo (ruïnes);

Ruud Morijn/iStock Photo (wolkenlucht); Phochi/iStock Photo (lucht)

Foto auteur © Tine Poppe

Ambo|Anthos uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

'Fiction is like a spider's web, attached ever so lightly perhaps, but still attached to life at all four corners.'

VIRGINIA WOOLF

1

Ik gooide mijn rugzak in de oude sloep. Alfred ving hem op en ik sprong erachteraan.

‘Dus jij wilde weer eens even naar het eiland?’ zei hij, terwijl hij de motor startte.

Ik knikte alleen, ik had geen zin om te praten.

‘Het is er nu heerlijk rustig en stil,’ ging hij verder. ‘Zolang als het duurt. De tijd vliegt en over een paar maanden komen de eerste zomergasten.’

Ik ging voorin zitten, ritste mijn jas tot bovenaan dicht en trok de capuchon tot over mijn voorhoofd. Toen we in open water kwamen, werden de golven hoger, het water spatte over het dolboord en Alfred minderde vaart.

Ik had de bus van Drammen naar Kragerø genomen en was van plan een taxiboot naar het eiland te nemen. Maar op de kade liep ik Alfred tegen het lijf.

Het schommelen was rustgevend. De gedachten en zorgen verloren langzaam hun greep op me, alsof de wind ze wegvoerde. Langzaam liet ik me verder omlaagglippen in de boot, en met mijn hoofd tegen mijn rugzak leunend viel ik in slaap.

Ik werd wakker toen Alfred aanmeerde aan de pier. Hij maakte de achterstevan vast aan een boei, ging aan land en bevestigde het touw in de boeg met een halve steek rond een paal.

‘Er gaat niets boven slapen op een boot,’ glimlachte hij, terwijl hij zijn handen aan zijn broekspijpen afveegde.

We liepen over de pier, langs de rij boothuizen en namen vervolgens de grindweg in de richting van de bebouwing. Onderweg passeerden we de grote weide waar we toen ik klein was altijd voetbalden, het verdorde gras rook zurig doordat het voornamelijk had geregend die dag. Nu was de lucht zo goed als wolkeloos, en de zon ging bijna onder achter de heuvel op het vasteland. Een gure noordenwind waaide recht in ons gezicht en boven ons hoofd zeilden een paar krijsende meeuwen voorbij op de luchtstroom. Het viel me op dat Alfred een beetje mank liep.

‘Heb je je voet bezeerd?’ vroeg ik.

‘Een wond die maar niet wil genezen,’ zei hij. ‘Daarom was ik vandaag in de stad. Ik moest naar de dokter om het verband te laten verwisselen.’

‘Tja, de thuiszorg zal hier vast niet komen,’ zei ik. ‘Is het een beenzweer?’

‘Ja.’

‘Dan kan ik het verband wel verwisselen,’ zei ik.

Even lichtte zijn gezicht op. ‘Ach ja, als verpleegster weet jij hoe dat moet.’ Maar toen voegde hij eraan toe: ‘Maar je hebt nu vrij, Juni, dus laat maar.’

‘Natuurlijk kan ik dat doen. De volgende keer vraag je gewoon of de dokter je alles meegeeft wat we nodig hebben.’

We liepen een tijdje zwijgend verder, totdat Alfred zei: ‘Triest, dat met Lilla, het ging zo snel.’

‘Ze konden niets voor haar doen.’

‘Blijf je lang?’

‘Ik weet het niet, een poosje.’

‘Ik dacht al dat je binnenkort zou komen. Het huis is nu zeker van jou?’ zei hij toen we voor het hek stonden.

‘Dat klopt.’

Sinds het overlijden van mijn grootouders, drie jaar geleden, had Lilla in het huis gewoond. Alfred was haar naaste buurman.

‘Het heeft een lik verf nodig,’ zei hij.

Ik opende het hek. ‘Bedankt voor de lift. Tot ziens.’

‘Afgesproken. Laat het me weten als je ergens hulp bij nodig hebt.’

Ik keek de grote, forse figuur na die hinkend over de weg liep. Alfred was op jonge leeftijd weduwnaar geworden, hij had twee zonen die op het vasteland woonden. Zijn hele leven had hij op garnalen gevist, maar na een schouderblessure, tien jaar geleden, was hij daarmee gestopt. In de zomer, als wij kinderen ’s middags gingen zwemmen bij de pier, kregen we ieder een handvol garnalen van hem als hij er bij thuiskomst wat overhad. Die zaten we dan op de pier op te eten, terwijl we de garnalenschillen naar de meeuwen gooiden.

Inmiddels is hij achter in de zestig en de laatste die nog permanent op het eiland woont.

Waarom heb ik aangeboden om het verband te verwisselen? dacht ik, terwijl ik het hek doorging. Ik wilde toch alleen zijn?

*

Die ochtend was ik bij mijn huisarts in Drammen geweest.

‘Ik denk dat je ziekteverlof moet nemen,’ zei ze, me ernstig aankijkend. ‘En dan heb ik het niet over een week of twee, je

hebt tijd en rust nodig. In eerste instantie voor drie weken.'

Terwijl ik uitlegde waarom ik bij haar was gekomen, kon ik nauwelijks mijn tranen bedwingen. Ik had moeite met in slaap vallen en als ik dan eindelijk sliep, werd ik bijna meteen weer wakker met een hoge polsslag en hevige hartkloppingen. Bovendien voelde ik me onwel, misselijk en slap.

'Hoe gaat het op het werk?' vroeg ze.

'Ik heb moeite om me te concentreren.'

'Maar heb je het naar je zin?'

Ik knikte. Het was waar, ik hou van mijn werk als verpleegkundige. 'Het heeft niets met mijn werk te maken,' zei ik.

'Wat is het dan?'

'Het is...' Ik slikte en slikte, maar uiteindelijk kwam het eruit. 'Mijn man.'

'O?' Ze leunde afwachtend achterover.

'Hij weet niet waar ik ben.'

'O nee?'

'We hebben een paar dagen gezeild. Het was de bedoeling dat we de hele paasvakantie langs de Zweedse kust zouden zeilen. Maar ik ben ervandoor gegaan.'

'Vandaag?'

'Nee, gisteravond. We lagen in de haven van Strømstad, en... als Jahn drinkt, verliest hij soms... de controle over zichzelf.'

'En toen...?'

'Toen...' De woorden bleven in mijn keel steken.

'Slaat hij je?' Ze gaf me een tissue uit de doos die op tafel stond.

Ik knikte en snoot mijn neus. 'Gisteren ben ik aan land gegaan, gevluht, en toen ik terugkwam, wilde hij me niet aan boord laten. Ik heb een poosje rondgezworven door de straten, en... hoewel ik niet van plan was te vertrekken, heb ik de bus

naar Oslo genomen en de afgelopen nacht in een hotel doorgebracht. Ik durfde niet naar huis te gaan voor het geval hij achter me aan zou komen.'

Ze schreef een ziekmelding uit. 'Ik kan je een goede psycholoog aanbevelen...'

'Later,' zei ik. 'Nu niet.'

Ze vulde een formulier in, gaf het me en vroeg me wat bloed te laten afnemen door de assistente. Toen ze me weer naar binnen wenkte, wist ik dat ze iets op het spoor was.

'Je bent zwanger,' zei ze.

Ik staaarde haar vol ongeloof aan. 'Zwanger? Nee...'

'Geen twijfel mogelijk,' zei ze, met een blik op het uitslagenformulier dat op haar bureau lag. Ze hield haar ogen erop gevestigd toen ze vroeg: 'Wat vind je daarvan?'

'Ik... weet het niet. Ik denk niet dat ik het wil... houden.'

'Wanneer was je laatste menstruatie?'

Ik rekende terug. 'Iets meer dan vijf weken geleden.'

'Dan heb je nog tijd om erover na te denken. Ik vind dat je dat moet doen.'

'Maar...'

'In deze toestand moet je geen beslissing nemen,' zei ze vastberaden. 'Neem de tijd, de grens ligt bij twaalf weken. Kom over een week of twee maar terug.'

De gemetselde trap was vies en bedekt met algen. Ook de leuning had een groene kleur gekregen. Ik stond omhoog te kijken naar de witgeschilderde gevel. Het schippershuis dateerde uit het begin van de twintigste eeuw. Boven de ingang was een erker, daar was Lilla's kamer. Rond de vensters met de kleine ruitjes zaten sierlijsten. Het leken wel kanten randjes. Alfred had gelijk, het huis moest geschilderd worden. Ik legde mijn rugzak op de stoel bij de voordeur. Opa's rieten stoel, waarin hij's zomers de krant zat te lezen. Ook die was grijs geworden door het weer en van ouderdom.

In de hal sloeg de geur van oud, leegstaand huis me tegemoet, zo'n zoetige, schimmelachtige, bedompte lucht die in onbewoonde huizen hangt. En het rook er naar Lilla, een vage nicotiewalm die nog in de muren zat.

De plank in de hal lag vol hoeden. Lilla's hoeden. Ik had haar ze al jaren niet meer zien dragen. Aan de kapstok hingen haar zomer- en winterjassen, in lagen over elkaar. Voor de kelderdeur lag een berg schoenen en laarzen. Ik trok mijn parka uit, gooide hem over de trappaal en liep de keuken in, waar ik de verwarming onder het raam inschakelde, het water even liet